

DE TRAM

KATHOLIEK VOLKSBLAD VAN SINT-TRUIDEN

VERSCIJNENDE DES ZATERDAGS 'S AVONDS

ABONNEMENTSPRIJS: 2,50 fr. per jaar; 1,50 per halfjaar, voorop betaalbaar.

Men Schrijft in bij den Eigenaar-Uitgever JOS LEENEN, Hamelstraat, 13, Sint-Truiden en op de postkantoren.

Artikelen en mededeelingen vrachtvrij te zenden, vóór Woensdag avond, aan de Redactie van De Tram, Hamelstraat, 13, te Sint-Truiden. Aankondigingen worden aanvaard tot Vrijdag 's av.

AANKONDIGINGEN: 15 c. den drukregel. RECLAMEN: 25 c. Lange of dikwijls te herhalenannoncen, per accord. Affiches, enz., gedrukt bij den uitgever dezes blads, worden kosteloos als annonce ingelascht.

Wij volbrengen heden met genoeg onze beloften door ons blad, altijd aan denzelfden geringen prijs van 2 fr. 50 c. 's jaars, in grooter formaat te laten verschijnen. — Onze goedgunstige lezers, hopen wij, zullen het ons dank weten en trachten *De Tram* zooveel mogelijk te helpen verspreiden.

De inschrijvers voor 1895 ontvangen ons blad gratis tot Nieuwjaar. Men kan zich abonneren op de postkantoren, aan de brieven dragers en op ons bureel, Hamelstraat, 13.

De strijd om het leven.

"Zeker dat beschouwde ik in onzen hof eene kruispinne... Terwijl de spin bezig was den laatsten draad van haar net te knopen, fladderde eene jonge bie in de nabijheid op alle bloemen... Het wachtdnet stond gespannen. Het beken vloog er in en raakte vast. Bevend zag het de vervaarlijke spin met hare lange schraagpooten komen aangelopen. Het zou zich niet zonder strijden overgeven en wilde zijn leven duur verkoopen. Ook begon het met zijnen angel naar de spin te steken; maar deze kende de spreuk: "List overwint macht." Zij wierp van verre het beken een menigte draden over het lijf, en wentelde het in zoo menigvuldige banden dat het zich niet meer verroeren kon en eene akelige dood te gemoet zag.

Onderwijl zette eene sluipwesp zich op het blad eener syringa neder. De spin meende te vluchten, maar de sluipwesp viel met opene klauw op de bevende spin, wier twee voorste pooten zij met den eersten slag afrukte. Zij maakte zich gereed om met haar slachtoffer naar haren moordkuil te vliegen; doch op dit oogeblik schoot er eene zwaluw door het net, en nam bie, spin en sluipwesp mede in de lucht. De vreeselijke strijd was beslist: ééne groote ging drie kleinen eten! (CONSCIENCE.) Een dergelijke levensstrijd wordt gedurig in de maatschappij geleverd, doch deze strijd is nog heviger, nog woester, de overwinnaars zijn wreeder omdat zij menschen zijn, zij doen hunne slachtoffers langzaam lijden en wegsterven.

Wij laten den lezer zelf oordeelen, wie in de maatschappij het arm beken, de spin, de sluipwesp en de zwaluw is. Het is onbetwistbaar dat er vervaarlijk veel arme beken in de maatschappij zijn, en dat de levensstrijd tusschen de verschillende standen nooit ophoudt, noch dag, noch nacht. Vele strijders kennen ook heel wel de spreuk: List overwint macht. 't Is jammer, het zou veel beter gaan, indien bie, spin, wesp en zwaluw den vrede wilden teekenen, doch dit ideaal zal men nooit bereiken; de strijd is den mensch ingeboren, hij wil hooger, immer hooger stijgen; om zich meer en meer te verheffen, wil hij eenen anderen op de schouders kruipen; ongelijkheid, naijver, wedijver zullen daarom bestaan zoolang als de menschen menschen zullen zijn. Doch daarom juist moet men op zijne hoede wezen om niet door eenen machtiger verslonden te worden, daarom moeten degenen die dezelfde belangen te verdedigen hebben zich vereenigen om met gezamenlijke krachten den vijand af te weren. De boeren beginnen dat te begrijpen: in Vlaanderen en in de Kempen zijn zij bijna allen in bonden vereenigd. Hier beginnen zij ook de noodzakelijkheid van zich te vereenigen te verstaan: Halmael, Halle-Boyenhoven, Aelst, Sint-Truiden, Nieuwerkerken hebben reeds wel ingerichte boerenbonden, onder het bestuur van de Eerw. Heeren Pastoors; misschien is de tijd niet meer ver dat het Staatsbestuur die zoo nuttige instellingen geldelijk zal ondersteunen; immers het geeft jaarlijks toelagen aan maatschappijen die veel minder nuttig zijn dan deze. De pachters beginnen in die gemeenten gezamenlijk te koop en te verkoopen, zoo doende kunnen ze alles in 't groot

bestellen en daarom beter en beterkoop geënd worden. De boeren hebben gelijk als zij hun profijt zoeken. De groote *struggle for live* dwingt ze daartoe. Maar gij, kleinhandelaars der stad, weet ge wel dat hoe meer de landbouwers in 't groot koopen, hoe meer de kleinhandel zal kwijnen? weet ge wel dat, als al de landelijke gemeenten van den omtrek scheikundige mesten, koekoeken, kleerstoffen, koffie, rijst, landbouwzaden, visch, kolen, leder, enz., enz. rechtstreeks in de vreemde stapelplaatsen gaan koopen, weet ge wel dat uw kleinhandel dan tot wegsterven veroordeeld is? Nog eens de boeren hebben gelijk. Maar gij, winkeliers en ambachtslieden, gaat gij werkeloos blijven in den algemeenen levensstrijd; gaat ge weerloos uw doodvonnis laten teekenen, of gaat ge u ook de leuze herinneren: Eendracht maakt macht? zult ge u ook eens voor goed vereenigen om zoo uwe koopwaren veel beterkoop te krijgen, en beterkoop te kunnen leveren? Als ge u in staat stelt de landbouwers voordeel te bedienen, zullen ze u niet verlaten, dan zullen ze u genegen blijven en ge zult leven. Gaat dus tot de gilden, vindt ge dat deze niet goed ingericht zijn, stelt de noodige veranderingen voor, en het Bestuur zal van uwe rechtmatige eischen rekening houden.

Om te eindigen, goede lezer: zijt gij een beken, hoed u voor de kruispinnen, zijt ge eene zwaluw, gedenk dat bie, spin en sluipwesp ook recht hebben op het leven.

F. VAN AELST.

Jenever & Co

in het arresthuis te Gent!)

Het is negen ure 's morgens; de ijzeren hekken van de gevangenis gaan open voor eenen celwagen door gendarmes begeleid.

Hij houdt een tiental ongelukkigen in, die daags te voren voor slagen, kwetsuren, doodslag en moord, aangehouden werden.

Jenever en Co^e heeft opnieuw eenige slachtoffers gemaakt; hij telt er zeven op tien beschuldigen.

Elken dag, en dikwijls verscheidene keeren per dag, voert hetzelfde ellendig rijtuig, een ware doodswagen van dezen die voor de maatschappij en het huisgezin afgestorven zijn, bijna hetzelfde getal misdadigers naar de gevangenis.

En wat wij hier zien, vertoont zich ook dagelijks te Brussel, Antwerpen, Luik, enz., in één woord, in al onze groote steden.

Laat ons de aankomelingen in de greffie van het gevangenhuis volgen; daar gaat men op het boek van schande en euveldaad hunnen naam inschrijven, en ook de namen van vader en moeder, misschien zeer eerbare en deftige lieden.

×

De eerste die opgeroepen wordt is een jonge soldaat, 22 jaren oud, daags te voren voor ernstige slagen en kwetsuren, in dronkenschap gegeven, aangehouden. Nooit heeft hij iets met het gerecht te doen gehad; hij is nog eerlijk, nooit heeft hij gestolen, maar, gelijk al de anderen, zal hij dief worden, indien hij voortgaat zich aanden drank over te leveren. Intusschentijd, heeft hij niettemin de loopbaan gesloten die zich voor hem opende, want jong, met oordeel begaafd en geleerd, zou hij zekerlijk zijnen weg in het leger kunnen gemaakt hebben. Daarenboven, hij heeft het soldatenkleed ontwaard. Hij zal voor den krijgsraad verschijnen, en de eenige glaasjes jenever, die hem verloren hebben, zullen hem duur te staan komen.

×

De tweede beantwoordt de oproeping van zijnen naam met eene zekere onbeschaamtheid; hij is een klant van de gevangenis, bedelaars- en landloopersgestichten; hij telt negentien veroordeelingen en is nauwelijks één en dertig jaren oud. Lui, ongebonden, werkt hij nooit en steelt om zijne noodlottige drift voor den vervloekten jenever te voldoen. Reeds draagt hij al de stempels van verdierlijkheid; hij is smerig, stinkend en met lompen bedekt.

×

De derde stort tranen en antwoordt bevend

op de vragen van den greffiebediende. Hij is vijf en veertig jaren oud, en schoenmaker van stiel; hij heeft eene vrouw van zes en dertig jaren en vijf kleine kinderen. Hij won geld genoeg met zijn ambacht om gelukkig met vrouw en kinderen te leven, maar sedert eenigen tijd heeft hij zich aan den drank overgegeven, en in jenever het geld verteerd dat dienen moest om zijn ongelukkig huisgezin te voeden. Armoede en twist heerschen in zijne woonst, eertijds een voorbeeld van welgesteldheid, geschiktheid en rust. Dronken zijnde, heeft hij vijf doodelijke steken met zijn snijmes aan zijne vrouw toegebracht, en twee zijner kinderen gewond, die hunne moeder wilden verdedigen als zij badend in haar bloed op den grond uitgestrekt lag.

Ongelukkige! Nooit heeft hij eene veroordeeling ondergaan. Zijne wanhoop breekt het hart, want hij weent niet over het lot dat hem wacht, maar over het lot van zijne vrouw en vijf kleine kinderen, nu tot de uiterste ellende verwezen.

×

De vierde is een man van omtrent de zestig jaren; men zou hem ten minste tachtig jaren geven, zoo hebben hem de overdeden van alle slag verouderd. Hij bezit noch woonst, noch beroep. Sedert twintig jaren heeft hij van bedelarij en kleine diefstallen geleefd; zijn strafboek wijst vijf en dertig veroordeelingen aan. Hij bedelt en steelt om jenever te drinken.

Tot eene voortreffelijke familie behoorende, bekleedde hij eertijds in de maatschappij eene bijna schitterende plaats en bezat zelfs een schoon fortuin. Alles heeft hij in allerlei buitensporigheden verteerd. Van de eene jeneverkroeg wankelde hij naar de andere, en elken dag was hij dooddronken. Zijn slecht gedrag dwong zijne bloedverwanten hem te verlaten en te verloochenen. Jenever en Co^e heeft hem verachtelijk en verduwd gemaakt; hij schijnt geen gevoel van zijnen toestand te hebben. Gisteren heeft hij het gereedschap, 't is te zeggen, de broodwinning, van een eerlijken werkmans gestolen, hij heeft het verkocht om jenever te zuipen.

Genoeg, zegt gij, laat ons weggaan.

Neen, wij blijven en zullen tot den laatste hooren.

(1) De brochure waar wij dit artikel uittrekken is een der beste antialcoolische Schriften die in België uitgegeven werden. Jenever en Co^e, door Hendrik Martel, 4de uitgave: — 15 centimen. — Te bekomen in 't depot van Matigheidschriften, Treurenberg, 16, Brussel.

De Gilde.

V.

Samenstelling der Professioneele Vereenigingen.

Na bewezen te hebben, dat Gilden of professioneele Vereenigingen eene noodzakelijkheid waren en alleen in staat zijn den stoffelijken toestand der lagere klassen te wijzigen, gaan wij eens onderzoeken hoe zij moeten samengesteld worden.

Sommigen zeggen, dat er geen heil voor de werklieden is dan in hunne Vereenigingen, waar meesters en Heeren uitgesloten blijven. Dit is niet juist.

"Met genoeg, zegt Z. H. Leo XIII, zien wij overal maatschappijen van dien aard ingericht, hetzij samengesteld alleen uit werklieden, hetzij gemengde, dat is, werklieden en meesters bijeen. Het is te wenschen, dat zij aangroeien in getal en in krachtbaarheid. — De heilige Vader erkent hunne geschiktheid en hun recht van bestaan. Voor hetgeen hun doel en hunne inrichting betreft, hangen zij af van de neiging van ieder volk, van de gedane beproevingen en de verkregen ondervinding, van den aard van het werk, van de uitgebreidheid van den handel en van andere omstandigheden van zaken en tijden, welke rijpelijk dienen overwogen te worden; maar, vervolgt Hij, er moet voor algemeenen en standvastigen regel genomen worden de corporatiën op zulke wijze in te richten en te bestieren dat zij aan ieder hunner leden de bekwaame middelen verschaffen om hun, langs den gemakkelijk-

sten en kortsten weg, het doel te doen bereiken, dat is te zeggen, de aangroeiing van zooveel goed als 't mogelijk is voor het lichaam, den geest en de welvaart."

Daar dus, waar de meesters, dank aan bijzondere omstandigheden, die gemengde vereenigingen zouden kunnen instellen, zouden zij een voortreffelijk werk verrichten voor hen zelven en voor hunne werklieden; maar daar waar, voor de eene of de andere oorzaak, zij niet zouden ingesteld zijn, wenschen wij, dat er zouden kunnen Vereenigingen gesticht worden onder werklieden alleen. (Mgr Doutreloux.) De meesters, in plaats van te vreezen voor deze Vereenigingen, moeten er integendeel belang in stellen; dat zij ze begunstigen, zich met het Bestuur onderhouden, de vergaderingen bijwonen, nu eens om er te luisteren, dan om er de taal der reden en ondervinding over zaken en werk en tevens de taal des harten te laten hooren; zoo zullen deze Vereenigingen een beginsel van orde, van verzoening en van vrede worden. Ongelukkiglijk, in tegenwoordigheid der ontroering, welke er heerscht onder de werkende klasse, en de betrachting naar de verbetering van haar stoffelijk bestaan, vreezen vele meesters die verzoeking te zien ontaarden in eenen geest van oproer en van overdrevene eischen; van hunnen kant vreezen de werklieden bij hunne meesters bepalingen te ontmoeten niet al te gunstig voor hunne verwachtingen.

Hieruit blijkt, dat de gemengde Vereenigingen ten huidigen dage moeilijk zijn in de groote nijverheidsgestichten, die een aanzienlijk getal werklieden bezigen, en het is daar dan ook dat het bestaan der Vereenigingen onder werklieden alleen mogelijk is en krachtig zal wezen. "Indien de hoogere klasse van eigenaars en kapitalisten weigeren zich te vereenigen met de lagere klassen in gemengde corporatiën, die het doornbeeld zijn van de katholieken, nemen dezen aan dat de werklieden zich aansluiten bij de professioneele Vereenigingen uitsluitelijk van werklieden en op wettige wijze van tegenstand overgaan tot de wedereischung hunner bijzondere rechten." (Programma der Italiaansche katholieken.)

Maar voor de kleine nijverheid, voor de ambachtlieden, die zelven arbeiders zijn, gelijk dit het geval is voor Sint-Truiden, en voor den landbouw, is de inrichting van gemengde vereenigingen minder moeilijk en verdienen deze er den voorkeur, vooral indien men de meesters het initiatief kon zien nemen van Vereenigingen, waar de interesten tusschen twee partijen zouden verhandeld worden, de meesters van den eenen kant en de werklieden van den anderen; vooral indien de werklieden in die Vereenigingen konden treden, zonder te moeten vreezen hetzij partijdigheid, hetzij overheersching, hetzij ontevredenheid van dengenen bij wien zij hun dagelijksch brood verdienen. Aldus ingericht, onder de goedkeuring der openbare machten, en de interesten der meesters overeenstemmende met die der dagloners, zou de gemengde syndicale Vereeniging de beste inrichting wezen voor den arbeid. (Programma der Zwitsersche katholieken.)

Wat de intreding betreft in het Bestuur der Vereenigingen van leden vreemd aan het beroep, deze moet betrekkelijk zijn. Zulks danig schijnt ons ten andere de meening te wezen van M. Begerem, Minister van Justitie, uitgedrukt in het nieuw wetsontwerp, waarin hij de vergunning wetigt van de burgerlijke verpersoonlijking der vakvereenigingen aan al de groeperingen die voor doel hebben het bestudeeren en de verdediging hunner professioneele en huishoudkundige belangen tusschen personen uitoefenende 't zij hetzelfde beroep, 't zij gelijkaardige beroepen, 't zij denzelfden stiel, of stielen die tot hetzelfde voortbrengsel samenwerken. — De professioneele Vereenigingen (art. 1, § 2) zullen eereleden mogen aannemen, zelfs die geen beroep uitoefenen, op voorwaarde dat het getal dezer laatsten het vierde der werklieken leden niet overtreffe, en (art. 4), het Bestuur der Vakvereenigingen wordt gekozen door de Vereeniging zelve, onder hare leden, en, ten minste voor de drie

